

амбіцій) при нормальній чи заниженій оцінці своїх можливостей. Загалом, це невіра у можливість постановки та виконання гідних особистості стратегічних життєвих цілей.

Виходячи з вищесказаного, маємо такі соціально-психологічні причини суїцидів: знеособленість, малозначущість сучасної людини та стан екзистенціального вакууму в неї через розрив культур, котрий неможливо пережити. Він виникає через відсутність в нас єдиного лейтмотиву існування на все життя. Ми, як правило, ще за життя завершуємо наші стратегічні програми і усвідомлюємо, що могли б зробити більше, але нема вже сил і часу починати щось нове.

Ефективним способом запобігти цьому є накреслення собі такої мети, на досягнення якої одного життя не вистачить. І якщо, на перший погляд, це може здатися негативним, непривабливим та неправильним, в той же час таке вирішення криє в собі потужні позитивні елементи. Насамперед, в людини є стратегія на все життя, на кожну його хвилину. Тому вона буде поспішати жити, щоб зробити за відрізок часу, даний їй, якомога більше. Внаслідок цього максимально зrealізується її потенціал і одночасно не виникне умов для настання екзистенціального вакууму. Крім того, справа людини продовжиться після смерті її послідовниками. Таким чином, вирішується ще одна проблема – проблема безсмертя людини.

1. Франкл В. Человек в поисках смысла.– М., 1988.

ОСИП СОРОХТЕЙ ТА ЙОГО РОБОТА “ЗНЯТТЯ З ХРЕСТА”

Галина Кафтан,

IV курс, педагогічний факультет.

Науковий керівник – *Зеліско Л.І.*,

кандидат педагогічних наук, доцент.

Сторінки творчості легендарного станіславського графіка Осипа Романа Сорохтея (1890-1941) розкривають нам унікальний талант художника, котрий, приймаючи існуючі мистецькі явища або відштовхуючись від них, самовизначився як надзвичайно яскрава й характерна для свого часу особистість. Він зумів піднятися на високий європейський рівень, залишивши далеко позаду провінційне галицьке середовище. Аналогії до його стилю слід шукати у творчості німецьких експресіоністів початку ХХ століття – Е.Барлаха, Е.Нольде, Е.-Л.Кірхнера, Е.Хеккеля, яких він знав і відчував. Дуже влучно охарактеризував враження від Сорохтеєвих робіт львівський дослідник Микола Голубець: "Вірлиний його пазур висовувався з кожної його речі, індивідуальний спосіб світосприймання скупчував довкола експонатів Сорохтея і тих, що

тямили що-небудь в образотворчості, й тих, що звикли "летіти" на сенсацію" [1, с. 44].

Безкомпромісність залишалася незмінною рисою художника, котрий не тільки завжди прагнув відшукати істину, а й висловити її в своїх роботах з усією глибиною власного розуміння. Збереглося понад 1000 творів митця – здебільшого рисунків, ескізів. Окрему групу складає біблійний живопис, відображений в серіях "Хресна дорога" та "Голгофа", де крок за кроком відслідковується драма людини, кволої й безпомічної фізично, але потужної за внутрішнім духом, бентежністю почуттів й здатністю до всепросящої любові.

В 1935 році "страсна тема" у творчості О.Сорохтея увінчалася великою картиною на полотні "Зняття з хреста", створеною, очевидно, на замовлення владики Г.Хомишина для Станіславської семінарії [2, с.112]. Тепер це одна з найцінніших реліквій Кафедрального собору Святого Воскресіння в Івано-Франківську.

"Зняття з хреста" досі залишається маловідомим твором в колі дослідників нового українського мистецтва, хоча підхід художника саме до цього сюжету прослідковується у серії робіт, серед яких "Бичування", "Несення хреста", "Падіння під хрестом", "Піднімають хрест", "Оплакування". Емоційність цих графічних композицій поступилася місцем епічному осягненню архіважливої події, яке вилилося у створення роботи, продиктованої художньою свідомістю, що досягла апогею у своєму розвитку.

На сьогодні творчість і життєвий шлях О.Сорохтея ще докладно не вивчені. Багато сил вклала для збереження і ознайомлення широкого загалу з цією мистецькою скарбницею донька художника Христина-Марія Сорохтей. Він був помічений мистецтвом знавцями Оленою Ріпко та Михайлом Фіголем наприкінці 1980-х років і знову напівзабутий тепер. Не існує жодного монографічного дослідження, за винятком каталогів виставок, де б належно було поціновано його доробок.

Осмилення цього такого гордого, такого трагічного таланту ще попереду. Він потрібен нашій культурі сьогодні, його роботи вагомо збагатили академічну історію українського малярства ХХ століття.

1. Голубець М. Осип Сорохтей //Дзвін. – 1996. – №5. – С.144-145.
2. Мельник В. "Зняття з хреста" Осипа Сорохтея //Дзвін. – 1997. – №10. – С.110-113.
3. Ріпко О. Бентежний дух О.Сорохтея //Жовтень. – 1987. – №6.– С.76-84.
4. Сорохтей Х.-М. Що відкрилося у серці //Жовтень. – 1980. – №11. – С.156-158.
5. Фіголь М. Друге народження художника //Прикарпатська правда. – 1970. – 4 листопада.
6. Фіголь М. Перо Осипа Сорохтея //Жовтень. – 1980. – №11. – С.154-156.